

1.

Toho dne se Johanka probudila hodně mrzutá.

„Vstávej!“ pobízela ji maminka, ale Johance se z postele nechtělo.

Maminka ji nechala v peřinách ještě pět minut, a pak se rozzlobila.

„Co se děje? Vystydne ti čaj. Pospěš si!“

Johanka se povalovala a sama nevěděla, proč už nevyskočila. Do pokoje svítilo jarní slunce. Budík na stolku ukazoval 7.06. Nejvyšší čas vstát. Cesta do školy trvá deset minut. Nějakou chvíli zabere snídaně, mytí, oblékání i česání. Vyučování začíná v 8.00. Jenže jí se stále nechtělo!

„Bolí tě něco?“

Ve dveřích stál tatínek. Měl tmavý oblek s bílou košilí, už pospíchal do práce. Čekala ho důležitá schůzka. Nesměl se opozdit!

„Nevím...“ zamumlala dcerka.

Táta se sklonil nad postel.

„Břicho?“

„Ne...“

„Hlava?“

„Ne...“

„Zub? Tak co?“

„Nevím...“

„Vlasy?“

„Tati, nech mě.“

Tatínek Johanku lehounce zatahal za světlý pramínek za uchem, ale ona místo smíchu začala natahovat moldánky. Táta nad dcerou bezradně stál. S holkami jsou potíže!

„Ty ses ve škole s někým pohádala?“

„Ne...“

„Někdo byl na tebe ošklivý?“

„Nee...“

„Ale něco ti je! Neříkej, že ne!“

Tatínek mrkl na hodinky na zápěstí. Musí běžet!

„Dávej na sebe pozor!“ políbil dcerku na čelo. „Kdyby

něco, zavolej!“ připomněl manželce, ale to už spíchal po schodech pryč.

Johanka věděla, co ji bolelo. Jenže může se něco takového prozradit rodičům? Jistěže ne! Vyděsili by se a s dcerou by hned letěli do nemocnice.

Johanku totiž bolelo pod levým žebrem... a tam... tam je přece srdce. Johanka si chvíli držela na žebrech dlaň. Slyšela ťukání.

„Ťuk. Ťuk. Ťuk.“

Bolí... Au.

Zvláštní. U srdce ji nebolelo pořád! Jen když si vzpomněla na školu. Hrklo v ní jako ve starých hodinách.

Je to něco, co vůbec neuměla vysvět-

lit, ale docela určitě to souviselo...

s Pavlem. Nenápadný spolužák ze

třídy jí neublížil, ani na ni ne-

byl ošklivý, dokonce jí před

týdnem daroval obrázek!

Jen tak. Zničehonic k ní

přišel a na lavici jí po-

ložil hezky vyobraze-

ného koníka vystříže-

ného z tvrdého papíru

a vybarveného fixami. „To je pro tebe. Můžeš si to třeba někam nalepit,“ zahučel. Johanka hleděla na koníka a pak ho rychle schovala do učebnice českého jazyka. Ani nestačila říct děkuju. Pavel se otočil a zmizel na chodbě.

Obrázek má Johanka stále schovaný. A kdykoli si na koníka a na Pavla vzpomene, píchne ji u srdce a zčervená jako rak. Co to propánakrále je? Divné je to, ale docela nejdivnější na tom celém je, že si Johanka už celý měsíc přála, aby se s ní Pavel kamarádil. Je hezký, vysoký, tmavovlasý, s nikým se nehádá ani nepere a umí dobře kreslit. Není divné, že dal obrázek zrovna Johance?

Ten den se Pavel vůbec choval zvláště. V poledne Johanku pustil před sebe ve frontě na oběd. A cestou ze školy ji doprovázel až před jejich dům! Celou dobu mlčel, a když se Johanka zasta-

vila před vchodem, teprve pak prohlásil: „Můžeme spolu v parku jezdit na kole, kdybys chtěla.“

Od té chvíle musí Johanka na Pavla stále myslet!

Maminka přisedla na postel a položila dceři dlaň na čelo. Johanka se zamračila. Ani oči se jí nechtělo otevřít.

„Vyplázni jazyk,“ poručila maminka. „Jinak jdeme rovnou k paní doktorce.“ Johanka vystrčila z pusy špičku jazyka. „Víc!“ prohlížela maminka jazyk. Byl růžový jako bonbon. „Jazyk je v pořádku. Teplotu taky nemáš,“ prohlásila. „Tak šup, šup!“

Johanka konečně vystrčila zpod peřiny nohu. Uf. To byla námaha. Váhavě se posadila. Do koupelny se ploužila jako stařenka.

„Tobě to trvá!“ maminka ji z kuchyně povzbuzovala. „V životě ses tak dlouho nečesala!“

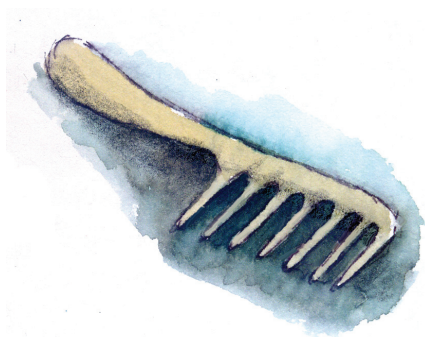
Dcerka se usadila za stůl a upíjela kakao jako náměsíčná.

Vypadalo to, že dnes do školy snad neodejde! Hodiny ukazovaly už půl osmé.

„Tobě se nechce do školy,“ napadlo maminku.

„Ne...“

„Píšete písemku?“

„Ne.“

„Tak se bojíš, že budeš zkoušená?“

„Ne...“

„Co se děje?“

„Nic.“

Maminka zavrtěla hlavou. Přestala se vyptávat, ale přísně dohlédla, aby dcera dojedla, vyčistila si zuby a vyrazila ke škole. Maminka musí taky do práce!

Johanka si nazula boty. Na záda si hodila školní batoh. Zahlédla se v zrcadle, které mají nad botníkem. Ach, hrůza. Johanka si všimla, že si dnes učesala jeden cu-

lík výš než druhý. Takhle přece nemůže odejít. Celá je nakřivo! Shodila batoh ze zad zpátky na zem a letěla do koupelny pro hřeben.

„Ježkovy zraky, co se děje?“

Maminka, která už se chystala vykročit na chodbu, se ohlédla po dceři. Johanka stála před zrcadlem rozčilená, strhla

si z vlasů gumičky a znovu se česala. Vlasy se jí kroutily, culíky ji neposlouchaly.

